

En polsk Familie.

M. S. G. Hauch.

Anden Del. (Fortf.)

Da han kom hjem, fandt han endnu intet Spor af Leontine, men Starosten var flygtet og havde efterladt følgende Brev:

„Hvad du saa tror om denne Opsaand, som jeg maa betragte som Polens Ulykke, saa anser jeg det, efter nøjere Eftertanke, nu selv for det Væbte, at du, medens jeg er borte, ikke forlader dit hjem. Men det er min alvorlige Bøn, og hvis du endnu agter derpaa, min strengste Bøn, at du i denne Tid ikke forlader Guds hus; thi jeg indser, at en af os maa blive tilbage, paa det ikke alt skal komme i Uorden. Dette fortaar sig egentlig af sig selv, og du vil, naar du læser indlagte Papirer, hvori der findes en Udsigt over Guds Bøn, snart begribe det. Og tro mig, den der bestyrer sin Ejenhed til Landets Fordel, er en bedre Statsborger end den, der forsmættelig det nærmeste, for at drage paa Gæstgæst. Du er jo desuden ingen Kriger, alt, hvad man kan forlange af dig, er et Bidrag i Penge; derfor vil du i min Pult finde femtusinde polske Gulden, over hvilke jeg giver dig fri Raadighed. Farvel! Jeg selv iler til Petersborg.“

Kort stier besøgte Czernin Udvalbert. „Din Fader er en færdigste sin Ræv“, sagde han, da han havde gennemlæst Brevet, „men netop derfor springer han lidt Maallet forbi; du rejser dog med os, ikke sandt?“

„Intet skal afholde mig derfra“, svarede Udvalbert, „Leontine vilde desuden foragte mig, hvis jeg blev.“

„Ja, Leontines Hjerte vinder du næppe ved at følge Starostens Raad.“

Der var opsaaet et fast Haab i Udvalberts Sjæl, om at Leontine snart vilde vende tilbage, dog forsvante han intet Middel for at erfare, hvad der var blevet af hende, men desuagtet syntes alle hans Bestræbelser i lang Tid at være forgæves.

Omhyder rejste Udvalbert med sin Onkel til Warschau, Bonaventura tilligemed flere hundrede af deres Undergivne ledsagede dem.

Fjærend Udvalbert forlod sit hjem, skrev han et Brev til sin Fader, hvori han bestemte erklærede, at han ikke kunde oplyse hans Niste, i samme Brev bad han ogsaa sin Fader om at efterse Zeltners Dpholdssted og at anvende alt for at genfinde Leontine.

Paa Vejen underrettede Udvalbert sin Onkel om den gamle Michaels Brøder og om hans Endeligt, hvilket gav Czernin meget til Hjerte.

Engang spurgte Bonaventura Czernin, om han ikke vidste noget om Casimir. — „Noget godt ved jeg ikke om ham“, svarede Czernin. — „Hvad er der da slet med ham?“ spurgte Udvalbert, „hvør er han?“ — „Han følger Konstantin til Rusland og er blevet en Fortæder.“ — „Støre Gud! hvem har sagt dig det?“ — „Jeg ved det vist, Oberst L., der ledsagede Starosten til Grænsen, har selv set ham i dennes Hær.“ — „Dg hvør er Emilie?“ — „Jeg beder dig, tal ikke om hende! Ikke engang Casimir selv ved, hvem og hvør hun er, og jeg har paa det helligste lovet Intet at sige dig derom.“

Mer erfer Udvalbert ikke denne Gang, men til Bonaventura fortalte Czernin følgende Historie, som det maa være os tilladt at gengive med borte egne Ord, og et fuldstændigere med, hvad vi paa andre Veje have erfareet.

Et Par Aar før Polen ganske tabte sin Selvstændighed, da Litovsk endnu levede ved Kong Stanislaus's Hof, besøgte han ofte den magtige Grev M. . . en af Hovedmandene for det russiske Parti. M. dennes Hus levede en ung og dejlig Pige, der efter Rygtet var en Pragt af en Kærlighedsforbindelse, Greven havde haft i det sydlige Frankrig. Saa meget er vist, at hun allerede i sin Barndom var kommen i Grevens Hus, hvor hun siden ved sin Elskværdighed og Sælskab, vel ogsaa ved sin Coquetteri, udvævede et stort Herredømme og fortrylledede alle Hjert. Blant de unge Mænd, der besjælede til hendes Gunst, var ogsaa Herr von Litovsk, hvis Brev var meget tiltalende, og som hun af den Grund foretrak for de fleste andre. Aldeles funde han imidlertid ikke vinde hende, før han fraspigede sig af Forbindelse med sine patriotiske Landsmænd og lovede hende saa vidt muligt at befordre Ruslands Planer. For dette Fraval lod hans Elskede, som Rygtet fortalte, han heller ikke ubestøttet. Efter nogen Tid opstod imidlertid den unge Dames Bagatelyst og Coquetteri Litovskis Misforstaaelse. Da han tillige offentlig maatte høre den Bebrejdelse, at han havde solgt sit Land for en Kvinde's Skyld, trak han sig, uden dog at bryde sin Forbindelse med det russiske Parti, ganske tilbage fra hende. Noget efter rejste den unge Dame til Petersborg, hvor hun indgik en ægtefællelig Forbindelse med en russisk Adelsmand. To Aar senere, da Litovsk ogsaa var gift og alt havde to Børn, besøgte han for sin Sundheds Skyld et Bad i Bøhmen. Her traf han igen sin forrige Elskende, hvis Mand nylig var død, og der for at afsprede sig havde foretaget en Rejse til sit Fædeland, det sydlige Frankrig, hvorfra hun nu var vendt tilbage. Ved Babet fornhebes den gamle Forbindelse, og først ved Sommerens Ende rejste Generalinde L. . . faaledes ved Starostens Elskede, hjem til sine Ejenheder i det Ndre af Rusland. Kort efter foretog han sig en ny Rejse til en Veninde, der blev indviet i Hemmeligheden. Efter flere Maanedes tom hun igen tilbage og skrev nu Starosten til og medte ham Emilies Fødsel. Emilie blev opdragen i sine Forældres Religion; for Resten vidste hun ikke, hvem de var og levede under et antaget Navn i Moderens Hus indtil dennes Død, der indtraf i Emilies tyvende Aar. Den Udsigtes Ejenhed blev imellem hendes ægte Børn, og Emilie stød, da Moderen døde uden Testament, aldeles forladt tilbage. Derfor besluttede Starosten, paa den omtalte Venindes Tilskyndelse, at tage sin Datter i sit eget Hus, hvilken Beslutning han nu efter sin Mening

uden Fare kunde udføre, da Udvalbert var udenlands, og Casimir nylig var bleven gift. Næppe havde Emilie været nogle Maanedes hos den gamle Litovsk, før hun saa aldeles vandt hans Yndest og Fortrolighed, at han spurgte hende til Raads i de vigtigste Sager, ja lidt efter lidt blev hendes Omgang ham en Røddendighed, og han kunde ikke engang overtale sig til at stille sig fra hende, da han mærkede, at hendes Røddendighed blev farlig for Casimir. En af Grundene hertil var vel ogsaa den, at han ansaa Casimir for en egenfærdig Dreng, til hvem en saadan Klog og dannet Pige som Emilie umulig kunde satte Røddendighed. Overhovedet betragtede han i senere Aar den ungdommelige Kærlighed som en Grille, der næres ved Lediggang og let kan overvindes ved Arbejde og en alvorlig Villie. Denne hans Yndlingsmening havde Emilie, da hun saa hans Glæde berøber, saa ofte gentaget efter ham, og han var beredt bleven saa overbevist om hendes Klogskab, at han ganske rolig saa hende lege med Jden, ja del smigrede endog hans faderlige Forfængelighed, naar hun faldt og faldt, lig et Væsen af en højere Orden, der ikke kunde bestribes af Flammerne, bevægede sig imellem en Flok af Lillebørn.

Saa meget desto mere forbausedes han derfor, da han efter Alexandras Død hørte af Emilies egen Mund, at hun elskede Casimir. Nu forandrede han pludselig sin Beslutning og gjorde alt, hvad der var ham muligt, for at adskille de Elskende. Dog kunde han ikke overtale sig til ligefrem at tilsaa sin Ungdomsforbindelse; thi en lig Tilstaaelse vilde efter hans Formening aldeles tilintetgøre den faderlige Værdighed, som han ansaa det for nødvendigt strengt at vedligeholde.

Hvorledes Starostens Planer tilintetgjordes ved Emilies Elsked, og hvorledes han nøbdes til at betroe sin Hemmelighed til Czernin, hør vi alt omtalt. Men idet han opstodde en Flig af det Sker, der forlemede over Emilies Fødsel, fortæder han tillige, at Czernin, ikke skulde meddele hans Sønnen Hemmeligheden, derimod tilfod han, at Emilie selv, hvis det var nødvendigt, maatte erfare den.

Fuld af Ekstas over den fengselige Gengældelse, der truede Starosten, ilede Czernin til sit hjem, hvor de to Søskende befandt sig. Czernin fjærnede nu Casimir, hvis Heflighed han fængede, derpaa indeluttede han sig med Emilie og fortalte hende ligefrem alt, hvad Starosten havde betruet ham. En hemmelig Rødsel rystede hendes Legeme under denne Fortælling, hun havde som et Espeløve og blegnede som et Lig, hun svarede kun lidet, men alt hendes Mod syntes fra det Djæblit spækket, endelig erklærede hun, at hun undertog sig sin Faders Villie, og ilede, løst af en tro Jæner, tilbage til det Ndre af Rusland, hvorfra hun var kommen.

Da Casimir vendte tilbage, var Emilie allerede borte. Han kom aldeles ud af sig selv ved at høre hendes Flugt, han græd som et Barn, forbandede sine Slægtninge og hvor, at han langt hellere vilde opgibe baade dem og sit Fædeland, end han vilde opgave et eneste Haar paa Emilies Hoved. Da Czernin kort efter et Djæblit var fraværende, kastede Casimir sig paa sin Hest og red bort. Hvor han red hen, viste Czernin i Begyndelsen ikke, først nogen Tid efter modtog han i et Brev den Efterretning, at man havde set Casimir i Konstantins Hær.

Fra det Djæblit, Udvalbert igen havde fundet Raad efter Leontines Børførelse, syntes det, ligesom en højere Kraft bemægtigede sig hans Sjæl, han tvivlede nu ikke længere paa Udvalberts af det store Foretagende, han anvendte Dagen til krigeriske Øvelser, og om Aftenen læste han i militære Skrifter og søgte at erhverve sig de Kundskaber, der i denne Retning manglede ham. Dette var hans eneste Trøst i Leontines Fraværelse, og idet han faaledes bestandig handlede for sit Fædeland, fik dette ogsaa for ham den høje Betydning, som det har for alle hans ædelere Landsmænd.

Uf en lignende Jør bejæledes Bonaventura, der nu blev Udvalberts kæreste Ven. Begge meldte sig til Tjeneste i Hæren som Frivillige.

Sets Uger var forsvunden siden Leontines Børførelse, og endnu hørte man intet om hende. Udvalbert og Bonaventura sukede lidt berøver, men Haabet i deres Jænderle forlod dem dog under deres alvorlige Bestræbelser intet Djæblit.

Imidlertid nærmede den russiske Hær sig allerede til Polen, uden at de militære Poster paa Grænsen endnu havde besatte af polske Tropper. Da Udvalbert omtalte dette til Bonaventura, svarede denne: „Rige, godt, vi vilde dog seje og tage hine Poster tilbage igen, selv om Russerne nu befælte dem.“ — „Stilbe det ogsaa lykkes, saa vil det dog koste mange katte Krigers Liv“, svarede Udvalbert.

Der var Mange, der tænkte som Udvalbert, og flere badlede bittert den Høfkommanderende, Andre berimod forsvarede ham saa heftigt, at man allerede dengang mærkede Spiren til den Adspaltelse og Uenighed, som siden fænderro det uhyggelige Polen.

Befandig gav dog endnu Folket Besiser paa den højeste Begejstring, man saa Stær af Bønder, der med flyvende Faner og med Musik nærmede sig til Byen for at vie sig til Fædelandets Tjeneste. Næsten alle alybne Smykker bleve neblagt paa Fædelandets Alter; Mangfoldige, og deriblandt Bonaventura og Czernin, offrede den største Del af deres Ejenheder til deres Land, og Penge strømede ind til Høvestaden fra alle Kongeriget's Kanter; selv Oldinger, Kvinder og Børn arbejdede med paa Wolbene, og alle, som kunde bære Vaaben søvede sig heri.

Nogle Dage efterat Russerne vare indtrykkede i Polen, da Udvalbert netop havde faaet Marchorder til den næste Morgen, traale Bonaventura i stor Børgelse ind i hans Børgelse. — „Hvør er det? spurgte Udvalbert, „er der kommer nye Efterretninger om Jænderens Bevægelser?“

Derom veed jeg intet“, svarede Bonaventura, „men jeg bringer en anden Efterretning, der vil glæde dig: Fædeland har faaet et af sine bedste Børn tilbage, min Søster Leontine er kommen hjem igen.“

Udvalbert sprang heftigt op ved disse Ord. „Jeg har

ber dog, du stuffer mig ikke Bonaventura!“ raabte han — „Sagen har sin Rigtighed, kom selv og se og hør!“ svarede Leontine.

Bonaventura førte nu Udvalbert til en Venindes Hus, hvor Leontine kom dem i Møde noget udmattet og Rejsten, men dog finklede endnu hendes Zine med den samme Lid som før.

Udvalberts Hentkykelse kunne vi ikke beskrive, lang Tid gik hen med afbrudte Spørgsmaal, hvorpaa fulgte ligesaa korte Svar, og først efter flere Timer gav Leontine en sammenbrængt Fortælling af sine Hændelser i følgende Ord.

Et og tyvende Kapitel. Børførelsen.

Zeltner havde allerede længe lagt den Plan engang naar Peter Vincents Indskydelse var tilintetgjort, at hævne sig for det Udfald, han havde faaet; denne Plan opgav han ikke, da vi havde grebet til Vaaben i Warschau, tværtimod ansaa han det nu for rigtigt straks at udføre den. Han aftalte Sagen med tre af de Mænd, der plejede at bortføre Statsfanger, selv skulde han sig i en saadan Skikkelse nogle Mil fra Krakau; her samlede han sine Folk og udsendte dem hver Dag i de Stove, der omgave Starostens Slot, for at udspejde det belejlige Djæblit.

Udvalbert havde en Eftermiddag lovet at ledsage mig paa en Ridetur, men da han ikke kom, blev jeg utaalmodig og red alene. Den Gang jeg vendte tilbage, begyndte allerede Tusmørket, Jorden var stærkt frosen, og min Hest gælede flere Gange, jeg maatte da ride langsomt og med stor Forsigtighed. Pludselig saa jeg en Slæde, som ledsagedes af Ryttere, uden Tvivl var deres Heste bedre klædte end min, thi de travede hurtig frem og det varede ikke længe, før jeg saa mig omringet af dem, en Ryttar greb min Hest i Tøjlen, en anden lagde sin Haand paa mig for at rive mig af Sadelen. Jeg gjenkendte strax Zeltner og greb uvilkaarlig efter den spidse Naal, der ellers sad i mit Haar, men desværre jeg havde den ikke med; thi under den forede Hue, der bedækkede mit Hoved, funde jeg ikke bære den. Zeltner, som med Opsmartsomhed havde fulgt mine Bevægelser, lo højt, da han mærkede jeg var vaabenløs, og jeg blev med Magt bragt ind i Slæden, der hurtigt førte bort.

Hvor forladt jeg da forekom mig selv, kan jeg ikke beskrive. Dog besluttede jeg ikke at lade Modet falde og at gribe det første Djæblit til Flugt, om jeg saa skulde betle mig frem og vandre paa min Fod over hundrede Mil for at naa mit Fædeland. Jeg haabede ogsaa, at jeg paa Vejen skulde møde Nogen, som jeg kunde anraabe om Hjælp, men dette Haab gik fejl; thi min Ledesager valgte de mest affides Veje i Landet, som de vel syntes at lende.

Vi kørte gennem tykke Stove og over eensomme Stepper, en Mand red bestandig foran for at give de andre et Vink, naar Nogen nærmede sig. Dette indtraf sjelden; men naar det stete paa Sletten, da vendte Slæden om og tog en anden Retning, var vi i Stoven, naar det stete, maatte jeg, hvis jeg ikke vilde rides bort med Magt, selv sige ned og ile dybt ind mellem Træerne. Kun to Mænd møde jeg derfor under den hele Rejse; den ene var en Brandvædder, der stod halvt skjult bag en Busk, den anden var en Jæger, som pludselig traadte frem af Stoven, men ingen af dem kunde hjælpe mig, thi Kampen vilde have været alfor ulige.

Om Dagen holdt vi undertiden stille ved en enlig Hylte, hvor et Par af Ryttterne gik ind, men hvis Bøvere ikke viste sig for mig, til andre Tider holdt Slæden paa Stedet, hvor jeg ikke saa noget Hus, mens en Ryttar blev sendt ud for at hente Føde og Foder til Hestene. Selv om Natten gik Resten fremad. Vi kørte over Jænder og Fjoder, endog over den magtige Weichsel, thi alle Bænde var belagte med Is. Om Natten stred jeg op til Himlen paa Polarstjernen og Karolsvognen, om Dagen betragtede jeg de trækkende Vildbænder. Af Stjernerne's Stilling og Fuglernes Flugt saa jeg, at vi kørte mod Nordvest, kun den første Aften kørte vi, maaste for at lende bore Forsøgere paa Wildspor, en kort Tid imod Sønden.

Paa fjerde Nat naaede vi Bugfoden, og jeg græd højt af Smerter, da jeg nærmede mig til de Provinser, som alt i længere Tid har været stille fra os. Da jeg kørte over Fjoden, hørte jeg Musik og Stemmer, der langt borte sang en af vore Folkelange, jeg streg højt om Hjælp, Musikken taug, og jeg hørte Røster, som raabte til os, jeg svarede dem, men Slæden ilede hurtigt mod den modsatte Fjodfod, og disse Røster table sig snart.

Under den lille Rejse red Zeltner bestandig nær ved min Slæde, han tilfalte mig lidt, men jeg taug for det meste stille. Allerede den første Nat lykkedes det mig at rive en ladt Pistol ud af hans Bælte, jeg forfikkede ham om, at jeg, hvis han forsøgte at tage den tilbage, ganske vist, da min Haand var søet, vilde træffe ham lige i Hjertet. — „Da vilde De falde i Hænder, der er værre end mine“, svarede han og betragtede sine Kammerater med et spødt Smil. Imidlertid red han dog længere bort fra mig, men fortalte mig tillige, at han førte mig til det Ndre af Rusland, hvor jeg vilde have Valget imellem et bestandigt Fængsel eller hans Haand. — „Naar vi blot komme ud af de polske Provinser“, sagde han en anden Gang, „da kan vi rejse med vor Fange aabenhjert for alles Zine, og ingen skal lægge os noget i Vejen.“

Jeg sov næsten ikke et Djæblit, saa længe denne Rejse varede, men naar jeg slumrede, da var det med Haanden paa mit Vaaben, og med den Bevidsthed, at jeg maatte vaaagne, saafart nogen nærmede sig.

Da vi naaede Lithauen, blev Sløvene og de isbæslagte Morader fjærre, end de før havde været. For første Gang hørte jeg Brølet af Uroffen, undertiden saa jeg Ulve, der fulgte efter Slæden, ifær naar vi kørte over de store Bænde, og for at holde dem borte, maatte Zeltner og hans Ledfager tidt skyde Pistoler af.

Her drejede Slæden sig mere mod Norden, men jeg mærkede tillige en større Ufikkelse hos mine Ledfagere; vi standsede lidt, undertiden vendte vi om for at vælge

andre Veje, og ofte blev en Ryttar udsendt til de Huse, som saa spredte paa Sletterne. Af alt dette sluttede jeg, at Zeltner og hans Ledfagere ikke vidste saa godt Besked her som i det Land, vi nylig havde forladt. I den fjerde Nat forvildede vi os, som jeg vel mærkede, i en Stov og kom til sidst paa en ubenet Vej, saa Slæden væltede og Seletøjet brast. Jeg rejste mig hurtigt op og vilde flygte, men blev standset af en af Ryttterne. Slæden var imidlertid ubrugelig, og det blev besluttet, at jeg skulde følge til Hest. Zeltner vilde sætte sig paa Hesten tillige med mig, men det vilde jeg ikke finde mig i, han tilfod da, at jeg sad alene, hvormod en af Ryttterne levede min Hest ved Tøjlen. Noget efter, da vi holdt stille, bemærkede jeg et Djæblit, mens mine Ledfagere ikke gav sig paa mig; jeg lænede først et Vaand, hvormed min Fod var bunden til Stigbøjen, sprang pludselig ned og ilede forbi Ryttterne og skulde mig bag de dunkle Stammer. Mine Forsøgere stød nu ogsaa af og ilede bandende efter mig, og jeg hørte deres Røst paa forfærlige Steder. De raabte til mig, at Ulvene vilde fænderrive mig, hvis jeg ikke kom til dem igen, men jeg agtede ikke derpaa; jeg var langt behændigere end de, jeg var vant til at finde mig til Rekke i Sløvene, og det varede ikke længe, før jeg var saa langt borte, at de ikke kunde naa mig.

Men jeg hørte Ulvenes Gyl paa flere Steder, og det syntes mig, som om Ulvene stredte paa mig imellem Træerne. Til min Ulykke brød snart Morgendæmringen frem, og jeg saa intet mer, der angjævede mig. Endelig ved Solens Opgang hørte jeg Renssestemmer, og naaede, ved at gaa efter Lyden, et Hus, som saa ved Enden af Stoven. Her traadte jeg ind og spurgte om den forfærligste Vej til Kongeriget Polen. Folkene betragtede mig med Forundring, endelig sagde de, at jeg, naar jeg gik lige mod Vest, inden næste Midnat kunde naa Rævels-foden ved Gora*, men det var vanskeligt at komme over Grænsen uden Vaas.

Da jeg sølte mig mat af Spænding og Søvnløshed og ikke troede at kunne gaa noget stort længere, spurgte jeg om Vejen til den nærmeste By. De sagde mig, at den nærmeste By saa to Mil mod Østen og hed Wolto-sowitz, men at der en Fjerdingvej borte fandtes en Flak-le, der hed Masna, hvori jeg ogsaa kunne saa Heste.

Jeg ilede til Masna, hvor jeg straks lod mig vise hen til en Jøde. Til denne solgte jeg min Børgelse, thi jeg havde ingen Penge med mig, og alle mine Smykker og Ringe havde jeg bortgivet. Jeg spurgte Jøden, om han ikke vidste nogen, der vilde føre mig til Gora. — „Hvem er De?“ spurgte han, „har De Vaas? Hvad vil De i Gora?“ — Herpaa svarede jeg intet, men bad ham saa mange Penge, at han endelig, da jeg betalte ham forud, besluttede selv at føre for mig. Efter kort Tid sad jeg da igen i en Slæde, Jøden var Kusk, og Rejsten gik saa hurtigt, at vi før Solens Nedgang kom til et „Wartshus“, der saa tre Mil fra Gora. Ved dette Wartshus holdt vi stille, og jeg gik derind et Djæblit.

Da jeg kastede et Blik ud i Gaarden, genfandt jeg med Fortrykkelse den Hest, hvorpaa Jvan, en af de Mænd, der var i Ledtog med Zeltner, plejede at ride. Kort efter saa jeg Jvan selv i Samtale med den Jøde, der førte for mig. Jeg mærkede vel, at de vilde for-raade mig, men jeg fattede hurtigt en ny Beslutning og aabnede en Sidedør, som førte til en lille Have. Her fandt jeg en Plantevært, hvorfra Halvdelen saa omslyttet, det var da let at komme ud paa Marken. Noget borte saa et Elektrat, derhen flygtede jeg, og derpaa over en tilfrosen Nøse, indtil jeg tilfids igen kom ind i en Gles-flov, der snart afstøstes af en Slette. Her standsede jeg og drog mit Vejr.

Solen stod nær ved Nedgang, jeg besluttede at vælge den til min Leder og at ile mod Vest, hvorefter jeg sikkert efter nogle Timer maatte komme til Rævels-foden. Dette udførte jeg ogsaa, thi Angsten gav mig Kræfter, og jeg sølte i lang Tid ingen Træthed, hvilket vel kom deraf, at jeg havde sovet et Par Timer paa Røreturen. Jeg undgik de bandede Veje, thi jeg fængede for at møde mine Forsøgere, og den Isfære Glans i Vesten var det Compass, hvorefter jeg styrede mine Strid; dog vendte jeg mig noget mod Nord, da jeg vidste, at Solen paa denne Aarstid gaar ned i Sydvest. Lidt efter kom ogsaa Stjernerne frem, saa jeg ikke kunde fare vild. Saaledes kom jeg til Rævels-foden. Til min Ulykke var det meget mærkt, og uagtet jeg hørte Raabet af de russiske Vagter ved deres Afsløsning, saa gik jeg dog over Jsen, uden at nogen mærkede det.

Jeg sank paa mine Knæ og takkede Gud, thi her i mit eget Land, hvorthen Zeltner næppe nu vovede sig tilbage, ansaa jeg mig allerede for frelst. Jeg sølte mig vel tilmode og vedblev at gaa den hele Nat. Men da Morgenen kom, var mine Kræfter udtømte, afmagtig sank jeg ned i Sneen, mine Zine luskede sig; dog midt i min Afmagt forekom det mig ligesom i den Nat, jeg førte over Bugfoden, at jeg hørte Musik og Sang.

Jeg blev vakt op af en Kvinde, som tillige med en Olding stod ved min Side. Jeg rejste mig og forspjægte at gaa, lidt efter lidt lykkedes det mig ogsaa, Lidtsaamen vendte tilbage til mit Legeme, og jeg saa, at det var den blinde Fokkesanger, som vi alle kende, der tillige med sin Datter havde vakt mig af Sønnen. — „Havde De sovet længere, da var De aldrig mere vaagnet“, sagde de; derpaa foretog de mig at følge dem hen til et Hus, hvor jeg kunde hvile mig. Paa Vejen fortalte de, at de nu vilde vandre til Lithauen for ved deres Sange at fremme Opstanden, af hvis Udfald deres egen Slæbne afgang. Jeg fortalte dem igen, at jeg var undsluppen fra en Voldsmand, der vilde føre mig til Rusland. Derpaa lovede jeg dem en stor Børgelse, hvis de vilde bringe mig til mit hjem. — „Vi tage ingen Løn derfor“, sagde de, „vi er hjemme omtrent i Landet, vi vandre ligesaa gerne mod Syd som mod Nord, og vi vil ikke forlade Dem, før vi har bragt Dem hjem til Deres Venner og Slægtninge;“ dette Løfte holdt de ogsaa troligt.

* Dette Sted maa ikke blandes med Byen Gora, som ligger ved Weichseln.

(Fortættles.)